

Posudek k diplomové práci Markéty Kubačákové

Když se pohlédnu zpátky na dva roky s Markétou Kubačákovou, vidím ambice, pracovitost, zvědavost, přemýšlivost a mnohostrannost. Markéta na FaVU přišla jako intermediální výtvarná umělkyně, teoretička umění a kurátorka, později se ukázalo, že je rovněž hudebnicí a má literární nadání. Vybavují se mi okamžiky, kdy mě průsečíky těchto jejích vlastností a schopností těšily, a také pochybnosti, zda kvůli patrné neukotvenosti zbytečně neplýtvá energií. Vadilo mi, že k mnoha věcem přistupuje v letu, a několikrát jsem jí to vytmavil. Během dvou let strávených na FaVU v úloze pedagoga jsem tak například pouze jedné osobě rozmlouval stáž na jiné škole: to když si Markéta po prvním semestru v Ateliéru video chtěla rychle odskočit k Vladimíru Skreplevi, aniž jí došlo, že učitelé, k nimž se do magisterského studia přihlásila, tedy ke mně a Jesperovi Alvaerovi, mají pracovní smlouvy na tak krátkou dobu, že už by se s nimi po stáži znovu neshledala. To je ovšem pouze anekdota, jejíž vyústěním koneckonců bylo, že Markéta na stáž zapoměla a strávila s námi celou dobu vyměřenou magisterským studiem. Ostatně, s Markétou se vždy dobře hovořilo, protože Markéta hovořit chce a o názorech ostatních uvažuje. Nepřesvědčil jsem se o tom pouze já, ale také Martin Zet, který Markétu zdědil na druhý rok jejího studia a převzal vedení její diplomové práce.

Když ještě jednou pohlédnu zpátky, přibližně do doby před rokem, rokem a půl, vidím své obavy, zda při všech svých aktivitách bude moci své diplomové práci věnovat adekvátní množství času. Brzy mě přesvědčila, že je mohu pustit z hlavy. Už si nevzpomínám, kdy Markéta poprvé přijela do Brna s deskami plnými akvarelových kreseb. Stalo se ale zvykem, že jezdila stále s dalšími, případně přivezla texty, které psala paralelně k akvarelům, případně s plánem, jak s obojím naložit. Práce na diplomce měnila v dobrodružství. Obec Jelení, v níž Markéta sbírala ústní vyprávění obyvatel, se čím dál zřetelněji stávala pohým výchozím bodem, z něhož Markéta abstrahovala široké mantinely pro vlastní imaginaci.

Když v dubnu došlo na výstavu její práce v pražském výstavním prostoru Jelení (shoda názvu galerie s názvem obce by nás neměla mást, autorka ji případně sama vysvětlí), nezavěšeného návštěvníka nemohlo napadnout, že inspirací k biomorfním akvarelům a jakési živočichopisné beletrii v přiložené knize byli konkrétní lidé z jakési běžné české obce. Výstavou jsme naopak vstoupili do svébytného mikrokosmu. Při této příležitosti vydaná knížečka ale napovídala, že těžištěm tohoto makrokosmu se stal text. Výtvarná část výstavy totiž vyzněla konvenčně a teprve čtení obrazného a jazykově bohatého vyprávění o fantaskní Ploše obydlené amébními tvory uvádělo akvarely do příslušných vztahů. Knížečku si ale návštěvníci domů odnést nemohli a pochybuji, že ji hodiny četli přímo v galerii. Protože já byl V. I. P. a publikaci jsem dostal, chtěl bych dosvědčit, že teprve pak jsem docenil, jak okouzující a překvapivý svět Markéta vytvořila. Výstava v Jelení ho, bohužel, zprostředkovat nemohla.

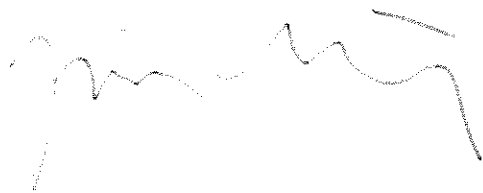
Z těchto důvodů jsem uvítal, že si Markéta rozmyslela záměr obhajovat výstavní celek z Galerie Jelení a navrhla, že kreativně zpracuje jeho dokumentaci (vyzkoušela si to už na jedné klauzurách s jinou výstavou). A dvojnásob jsem přivítal, když ji napadlo obhajovat práci u svého rozměrného objektu v brněnské Redutě, kde rovněž použila fragment textu z knížky, tentokrát ve velmi zdařilém poměru k jeho výtvarné složce. Tuto druhou radost se mi ale rozhodl zkazit byrokratický Moloch školy, kterému ze všeho nejvíce jde o to, aby se nezdrhl masomlýnek státní zkoušky, a už vůbec ne o to, co v něm drtíme.

Markéta před nás předstupuje s neobvykle adjustovanou dokumentací. Zároveň se jedná reformulaci výtvarného a obsahového směřování „zdokumentované“ práce. Obhajoba se mění v umění akce. Průběh akce spoluurčujeme.

Za sebe mohu s čistým svědomím tvrdit, že jsem viděl dost a pozoroval Markétino ubírání se k

nejpřesvědčivějšímu komplexu uměleckých výstupů v jejím dosavadním životě. Diplomovou práci hodnotím stupněm A. Nadále nejsem přesvědčen, že Markéta je nadána býti výjimečnou kreslířkou, a myslím si, že před druhým vydáním knížky by mohla ještě vstoupit do textu. V celku odvedené práce mi to ovšem připadá jako vedlejší faktory. Práci stejně hodnotím stupněm A.

Jiří Ptáček

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Jiří Ptáček', written in a cursive style.